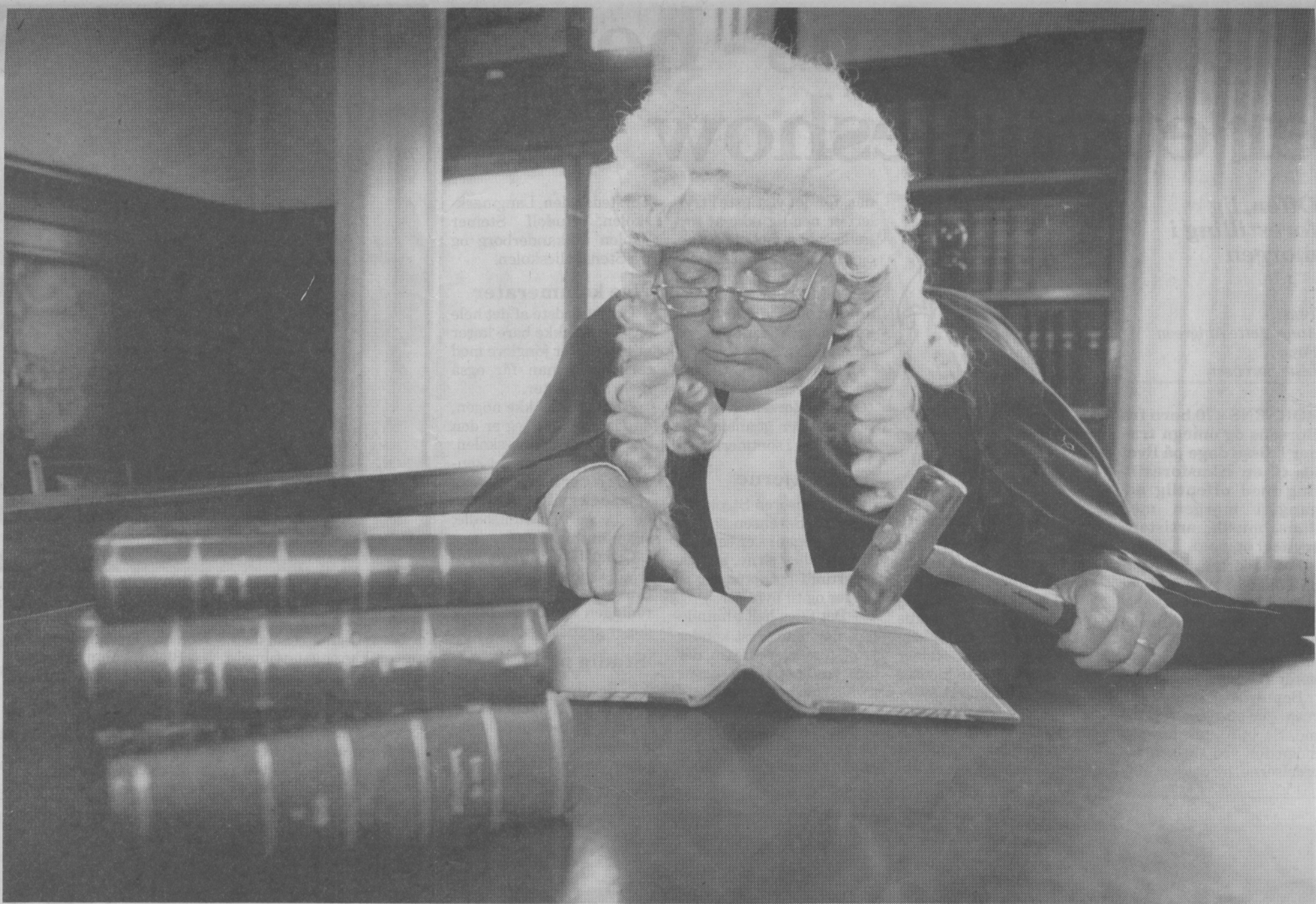

I det daglige ligner Jørgen Rønnow ikke en byretsdommer. Det råder vi så bod på i anledning af hans 60 års fødselsdag. Værsgo' - | er er han så i fuld ornat.

Thi han kendes fra retten

Dommer Jørgen Rønnow fylder 60 år

Tekst: Henrik Grønvald
Foto: Lars Juul

I sin militærgrønne parcacoat, med Fjällräven på ryggen og det røde hjemmestrikkede, halstørklæde nonchalant slænget om halsen ligner Jørgen Rønnow mest af alt en evighedsstudent eller en stædig 68'er, der nægter at lade idealerne falde.

Jørgen Rønnows umiddelbare lighed med manden på Toulouse-Lautrec's plakat »Aristide Bruant« bryder totalt med den gængse forestilling om en administrerende dommer, hvis daglige arbejde består i at afgøre indviklede juridiske tvister og bure folk inde.

I morgen fylder han så 60. Og det ser han i øvrigt heller ikke ud til at være. Mens han næsten dagligt anbringer andre i en celle, er dommeren selv ikke sådan at sætte i bås.

Skudsmålene, han får med i anledning af sin fødselsdag, minder om en meteorologisk helgardering. Fra »hård«, »streng« og »urimelig« i den ene ende til »fair« og »mild« i den anden ende af barometer-skalaen. Alt afhængigt af om man søger svar hos kriminelle og deres forsvarere. Eller man beder anklagerne og politiet give deres besyv med.

Fræk og humoristisk

Administrerende dommer Jørgen Rønnow er en kontroversiel herre, som ofte har optrådt i medierne. Ikke så meget med sine holdninger, men mere på grund af sin facon.

Med sin skarpsindighed og humoristiske sans kan han live op på selv det mest dystre og højtidelige retslokale. Han kan være både fræk og grov - og evner ind imellem at få sagt tingene, så man ikke kan lade være med at trække på smilebåndet.

Jørgen Rønnow: - Der står ingen steder i retsplejeloven, at en dommer ikke også må være morsom.

- Når man sidder der i retten i flere timer, så vil der jo uvægerligt komme ting frem enten fra forsvaret, anklageren eller den tiltalte, som kan være morsomme. Og der står jo ingen steder i retsplejeloven, at dommeren ikke også må være morsom, lyder hans forsvar.

For et par år siden var dommeren i retten med en gammel kending, som han personligt havde dømt adskillige gange. Den tiltalte var efter en lang karriere som kriminel i Horsens netop flyttet til Korsør, men havde dog et lille mellemværende i hjembyen, han manglede at få afgjort. Efter at have idømt ham en længere fængselsstraf, gav dommeren ham denne salut med på vejen:

»Det er med stor glæde, jeg erfarer, du nu er flyttet ud af retskredsen og sågar er rejst helt til Sjælland. Omvendt er det med nogen bekymring, jeg samtidig kan konstatere, man er gået i gang med at etablere en fast broforbindelse«.

Smukkere kan en sådan flabethed vel ikke serveres.

I familiens spor

Det var ikke nogen tilfældighed, som fik Jørgen Rønnow til at gå juraens uransagelige veje. Han morfar var dommerfuldmægtig, faderen var landsretssagfører og moderen cand. jur.

I 1957 tog han juridisk embedseksamen ved Århus Universitet. Derefter var han sergent i to år ved Almegårds Kaserne i Rønne. Her lærte han at råbe højt, hvad han senere har haft megen glæde af i retten.

Efter endt militærtjeneste valgte han igen dommer-gerningen. Først på Nykøbing Sjælland. I 1962 kom han til Vejle, hvor han var rejse-dommer, indtil han blev ansat ved retten i Horsens i 1978.

Efter 16 år er han her stadig. For et par år siden overtog han jobbet som administrerende dommer efter dommer Nøhr, da denne gik på pension.

Og Rønnow er godt tilfreds med at være i Horsens.

- Det er en spændende retskreds. Der er både de store interessante sager og de mindre mere rutineprægede ting. Og så er der et godt samarbejde mellem dommerkontoret, advokaterne og politiet - uden at vi dog er sammenspiste - som gør det til en gnidningsløs tilværelse at være byretsdommer.

Trods indlysende juridiske talenter har Rønnow ifølge eget udsagn ikke på noget som helst tidspunkt stræbt efter en mere prestigefyldt post som landsretsdommer.

- Lad mig sige det på den måde. Jeg har aldrig haft ønske om at komme til landsretten. Og landsretten har aldrig ønsket at se mig.

Domfældt fik hævn

Selv om Jørgen Rønnow omgås samfundets bærmere, har han dog kun sjældent været udsat for ubehageligheder.

Engang var der dog en tyveknægt, som fik skovlen under både ham og advokat

Evan Herrig. De var begge endt på diskotek efter en fest med andre jurister. Her mødte de manden, som Rønnow et par dage forinden havde idømt et halvt års fængsel for en lang række rapserier. Herrig havde været hans forsvarer. Den domte var utrolig flink, satte sig imellem de to herrer og insisterede på at give øl, fordi han havde fået sådan en pæn behandling i retten.

Efter en længere snak tog han afsked, og da de to herrer senere skulle til at gå, manglede dommeren sin frakke med penge i og forsvareren sin pung. De måtte derfor låne af en dommerfuldmægtig til en taxa hjem.

Får af samme skuffe

»De nålestribe« må ofte stå for skud, men flere af advokaterne, som efterhånden har vænnet sig til dommerens manerer, har også lært at give igen af samme skuffe.

Advokat Niels V. Jessen sad engang og kedede sig i retten. Han fik tiden til at gå med at klikke med sin kuglepen til dommerens tydelige irritation. På et tidspunkt blev det Rønnow for meget. Han greb en af sine egne nyspidsede blyanter og spurgte: »Hr. landsretssagfører, skal vi ikke bytte?«, hvortil Jessen replicerede: »Nej, for den kan jeg jo ikke knipse med«.

Drillerierne skal der være plads til. Det er grinet i hverdagen, som holder mennesker unge, selv om det nu ikke ser ud til at være noget problem for den temmeligt ungdommelige Rønnow.

Trods den runde fødselsdag i morgen, ser han da heller ingen grund til at stoppe foreløbig.

- Det er ingen hemmelighed, at jeg efter min første hustrus død har stiftet familie igen. Jeg er far til en søn på 12 år, så jeg har i hvert fald forsørgerpligt en del år endnu. Så hvis ellers helbredet tillader det, bliver jeg nok ved, til jeg fylder 70, lover han.

Og ifølge juraen er et mundtligt løfte akkurat lige så bindende som et skriftligt.